No. 1764 — Zaterdag 20 October 1917. — 34ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 1, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentjën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

Kunstzin en Liefdadigheid vóór de Hervorming.

Niet tevreden met den Heer een Huis te bouwen, eischte men dat dit heiligdom tevens de prediker zou zijn van een hooger leven, dat het de leer en de overleveringen van het christendom zou verzinnebeelden, alle voorwerpen der godsvrucht zou voor oogen houden. Het christelijk gemoed dreef er toe aan, om de plaats, waar de Heiland woont en in liefde en genade Zich met de menschen vereenigt, waar de geloovige schare in gebed en godsvrucht zich ten Hemel verheft, met het schoonste en schitterendste wat de aarde aanbiedt en de ziel kan verheffen, op te luisteren en te verheerlijken. Hiermede was door den godsdienst de roeping van schilder- en beeldhouwkunst aangewezen. Aan dit doel wijdde de Keulsche school grootendeels haar palet, hebben vele meesterstukken van Memling, Van der Weijden, Schongauer en anderen hun ontstaan te danken, meesterstukken, waarin een waar en diep godsdienstig gevoel zoo zuiver mogelijk wordt weerkaatst. Koor- en predikstoelen, altaren, grafmonumenten, doopvonten boden den beeldhouwer overvloedig gelegenheid om den rijkdom en de stoutheid van zijn genie ten volle te doen schitteren, terwijl goud- en zilversmid hunne kunst beproefden aan kelken, remonstransen, ciboriën en ander gewijd vaatwerk. Betrekkelijk zeer weinige hunner kunstwerken zijn het wandalisme der 16de eeuw ontkomen, zij vielen onder den moker van het beeldstormend grauw of verdwenen in den smeltkroes der vorstelijke roovers, maar, wat ons nog rest, vervult ieder met de hoogste bewondering. Men gevoelt, dat de godsdienst, die aldus kunstenaars inspireerde, zelf krachtig moest leven. Eenzelfde levensstroom deelde zich mede aan de kloosters, waar de Duitsche kunst was grootgebracht. Vele monniken zien wij penseel, graveerstift of beitel ter hand nemen; bouwmeesters van naam waren: Cisterciënsers, Benedictijnen, Dominicanen, welke laatste te Straatsburg eene bouwkunstige school hadden. Een anderen Fra Angelico bezat Duitschland in den godvreezenden Jacobus Griesinger van Ulm, († 1491) die de glasschilderkunst door nieuwe uitvindingen volmaakte, eene kunstschool stichtte, wegens zijne heldhaftige deugden zalig verklaard en als patroon der glasschilders vereerd werd.

De verhevenste openbaring van dit godsdienstig leven was de liefdadigheid, de christelijke deugd bij uitnemendheid. Armenzorg van wege den staat of de gemeente was onbekend. De hospitalen, wees- en gasthuizen waren zoo ruim met legaten bedeeld, ontvingen van de godsvrucht der geloovigen zoovele en zoo milde giften, dat de armen rijkelijk van alles konden worden voorzien, zonder jaarlijksche toelagen of huiscollecten. Luther zelf moest deze milddadigheid tot zijne schaamte bekennen: „Im Papstthum war „Jedermann barmherzig und milde, „da gab man mit beiden Händen „fröhlich und mit groszer Andacht." — „Da schneite es zu mit Almosen, „Stiften und Testamenten." — „Unsere Eltern und Vorfahren, Herren „und Könige, Fürsten und andere „gaben reichlich und mildiglich auch „zum Ueberflusz zu Kirchen, Pfarren, „Schulen, Stiften, Spitalen." — De gildenbroeders droegen „um Christi „und seiner Heiligen willen" niet alleen [illegible] bedachten ook „brüderlich" de andere armen. Bij de jaarlijksche gildefeesten mocht een ruime bedeeling der armen niet ontbreken. Menig huis, waar weezen, zieken, ouden van dagen nog heden een gelukkig onderkomen vinden, werd van de penningen der gilden gesticht. Het aantal „werk- und wohlthätige Brüderschaften arbeitender Leute" was zeer aanzienlijk; te Lübeck waren er zeventig, te Keulen ongeveer tachtig, te Hamburg meer dan honderd. Hieruit blijkt, dat de liefdadigheid in alle standen ijverig beoefend werd. Geen wonder was het, in steden, zoo groote als kleine, lazaretten en gasthuizen met rijke inkomsten aan te treffen, wanneer zelfs de kleinste dorpen hun leprozenhuis hadden.

Aan de kloosterpoorten bovendien ontvingen dagelijks duizenden spijs en kleederen, terwijl talrijke geestelijke orden en vereenigingen zich aan de verpleging der zieken en de verzorging der behoeftigen hadden toegewijd.

Nog zouden wij kunnen wijzen op de vele drukbezochte bedevaartplaatsen, op de talrijke geestelijke broederschappen, vooral van den H. Rozenkrans 1); doch wij meenen voldoende te hebben bewezen, dat de godsdienstige toestand van Duitschland vóór de Reformatie lang zoo bedroevend niet was, als men dikwijls voorgeeft; dat er volstrekt geen Egyptische duisternis heerschte, voordat Maarten Luther het licht zijns Evangelies ontstak. Wij herhalen: er waren schromelijke misbruiken op godsdienstig gebied; bisschoppen, kloosterlingen, priesters leefden dikwijls niet overeenkomstig hun staat, maar deze misbruiken werden opgewogen door het heilig, voorbeeldig leven van anderen; tegenover hebzucht, wereldsgezindheid, eigenbaat schitterden vrijwillige armoede, edelmoedige onthechting, heldhaftige zelfverloochening. Voor den geschiedschrijver is het onvergeeflijk dit te verzwijgen, alleen de schaduwzijde te toonen, en deze liefst zoo donker mogelijk, als zij dienen moet tot achtergrond van den diep verguisden Dominicaan Johann Tetzel.

1) De eerste Rozenkransbroederschap werd in het Dominicanerklooster te Keulen door den prior Jacobus Sprenger opgericht in 1475. Frederik III met zijn hof, benevens de keurvorsten, waren de eersten, die zich in de broederschap lieten opnemen; na hen volgden binnen weinige jaren honderdduizenden geloovigen uit alle streken van Duitschland. — Coppenstein. De Fratern. Rosarii lib. III. Coloniae 1613.

De heldenmoed van een vlieger.

Onderofficier Walter Mouton had Depage, zoon van den beroemden heelmeester, zelf sergeantmajoor bij de artillerie, als waarnemer meegenomen op een vlucht boven de Duitsche linies. De mannen kregen opdracht op ternauwernood 1300 meter hoogte boven Eessen, op drie en een halven K. M. ongeveer beoosten Dixmuiden hun slag te slaan. Op 3000 meter van hen vloog luitenant Hanciau van de genie vlak langs de wolken. Om kwart voor elf bemerkte hij plotseling op eenige kilometers vóór hem een smaldeel van vijf machtige Duitsche vechtvliegtuigen van de Albatros-soort. Luitenant Hanciau stuurde op zijn kameraden aan, daalde tot hun hoogte, waarschuwde Depage voor het gevaar. Daarna steeg hij weer en nu ging het recht op de Albatrossen aan. Hij stortte zich midden tusschen de tegenstanders en viel hen om beurten met machinegeweervuur aan. Na enkele minuten had hij het luchtsmaldeel verspreid; de vijf toestellen namen in de wolken de wijk. Hanciau keerde daarop terug om opnieuw wacht te houden. Hij begon weer boven Eessen te vliegen en het vuur der Belgische batterijen te regelen.

Nog een spannend luchtgevecht.

Den 18n Augustus, om 9 uur in den ochtend, vlogen twee geallieerde vliegers ten Noorden van Dixmuiden. Ze regelden het geschutvuur. [illegible] Manceron, Fransch luitenant [illegible], Belgisch luitenant der artillerie, die zich reeds 15 maanden resp. als bestuurder van een vliegtuig en waarnemer aan het Vlaamsche front hebben onderscheiden. Plotseling ontdekte luitenant Tousaint een smaldeel van negen vliegtuigen, die als Engelschen waren vermomd. De Belgische officier-waarnemer geloofde met een Britsche luchtpatroelje te doen te hebben en ging door met zijn werk.

Nadat dit was afgeloopen, keerde het Fransch-Belgische toestel terug, toen machinegeweervuur losbarstte. De negen vliegtuigen waren Albattrossen, die zwenkten om dan de geallieerden te omsingelen. Daarop vloog het toestel van den leider van het Duitsche luchtsmaldeel tot op 50 meter nader. Luitenant Toussaint beschoot het vijandelijke vliegtuig en raakte het. Het zwenkte en bood zijn flank aan het Fransch-Belgische toestel. Een tweede salvo velde het. Aanstonds opende luitenant Toussaint het vuur tegen een anderen vijand, maar de Duitsche vliegers namen, toen ze hun aanvoerder zagen vallen, de vlucht, ofschoon ze acht tegen één waren.

De strijd duurde anderhalve minuut. Een ander gevaar bedreigde daarop de vliegers der geallieerden; de kogels der Duitschers hadden den benzinebak doorboord. De vloeistof dreigt er uit te loopen en het toestel in brand te doen vliegen. Met zijn handschoenen en zakdoek stopte luitenant Toussaint de openingen dicht. Luitenant Manceron wist in zweefvlucht binnen de Belgische linies neer te komen. Het toestel was door 32 kogels getroffen, die het deerlijk hadden gehavend.

De beteekenis van granaattrechters.

Bij het lezen van de mededeelingen betreffende het jongste offensief in Vlaanderen, hebben velen zich mogelijk afgevraagd wat granaattrechters nu zooal te beteekenen hebben in den loopgravenstrijd, te meer omdat de Duitsche legerberichten daar zooveel gewag van maakten. De militaire medewerker van de N. Crt. vertelt daarover o.m.: [illegible] de loopgraven vervangen. Al naar de projectielen waaraan zij hun ontstaan te danken hebben, bezitten zij een afwisselenden omvang en diepte. Zeer zware granaten slaan trechters van 20 en meer voet diepte en breedte. Naar de aanwezige ruimte wordt de bezetting bepaald, welke van 30 tot 3 man kan variëeren. De aldus verspreide groepen van strijders zijn geheel aan zichzelve overgelaten, daar gevechts- en vuurleiding hier ten eenenmale uitgesloten zijn. Rijkelijk met mitrailleurs voorzien, zijn deze bezette trechters steunpunten, ja kleine forten geworden. Terwijl enkele hunner worden vermeesterd, kunnen andere zich nog best verdedigen.

Daaraan ontleenen zij een verbazend weerstandsvermogen; boven.

Spaansche Kolonisatie.

Over het algemeen heerscht er een, laten we het maar noemen, minder gunstige meening over de Kolonisatie der Spanjaarden. In den laatsten tijd echter wordt tegen deze opvatting verzet aangeteekend en wordt het oordeel aangehaald van hoogstaande personen, die de kolonies der Spanjaarden bezochten en na eigen onderzoek er heel anders over dachten. In plaats van te smalen op de kolonisatie der Spanjaarden, hebben ze geen woorden genoeg van lof en bewondering voor dit prachtwerk der beschaving

Zulk hooggestemd geluid verschilt zoozeer van den lagen toon waarop men tot dusverre over Spanje's koloniën sprak, dat wij het der moeite waard achten, het op te vangen en aan onze lezers over te brengen. Menigeen zal door de waarheid der feiten gedwongen worden zijn oordeel te wijzigen.

Naar aanleiding van verschillende Persberichten schrijft *De Tijd.*

Als er één volk leeft, dat overzeesche koloniën tot ontwikkeling heeft weten te brengen, dan is het 't Spaansche; als er een Staat is, wiens koloniale politiek, waarvan men thans vordert, dat zij een ethisch, een meer geestelijk dan stoffelijk doel zal najagen, den toets der wereldcritiek kan doorstaan, dan is het de Spaansche Staat. Zulks getuigt de jongste geschiedenis der Philippijnen, het deel van Insulinde, dat niet in handen van de Republiek der Vereenigde Nederlanden viel, maar tot voor korten tijd door Spanje is beheerd. Er werd toen in de wereld geroepen, dat het heil voor de Philippino's was aangebroken. De wakkere Noord-Amerikanen, die niet onder de plak zitten van de „priesterkaste" zouden de rijke eilandengroep en zijn ongelukkige slavenbewoners eerst tot ontwikkeling brengen! De Amerikanen kwamen, de Amerikanen zagen en.... de Amerikanen werden overwonnen. Zij moesten bekennen, dat zoo iets, als zij op de Philippijnen ontdekten, nergens in eenig koloniaal gebied ter wereld te bekennen was. Hoe de Spanjaarden er hadden huisgehouden?

Och, laat men onzen professor Kern erop nalezen, die in 1891 in het Indisch Genootschap tot aller verbazing mededeelde, dat over de geheele eilandengroep door de Spanjaarden een volledig stelsel van hooger—, middelbaar— en lager onderwijs was ingericht ten behoeve van de inboorlingen. De Universiteit te Manilla, die reeds dagteekent uit de 17e eeuw, telde in 1884|85 ongeveer 1000 studenten en toehoorders, van welke 400 in de medicijnen, 232 in de rechten, 100 in de pharmacie en 65 in de theologie. Er waren op de Philippijnen van Staatswege opgericht twee colleges en een athenaeum met tal van scholen voor de algemeene vakken, die bij het middelbaar onderwijs behoorden. In 1877 waren er ruim 1000 lagere scholen voor jongens en 600 voor meisjes, waar onderwijs werd gegeven in de landstaal naar gelang van de streek, en waar overal ook de beginselen van het Spaansch werden onderwezen.

Zeven jaar, nadat het veel gesmade bestuur der Spanjaarden over de Philippijnen had plaats gemaakt voor dat der Amerikanen (het „Handelsblad" herinnerde er onlangs aan), zei Taft, de toenmalige Minister van Oorlog der Vereenigde Staten, bij een bezoek aan Manilla in 1905, het zich tot een plicht te rekenen om te zeggen, dat de Spaansche de eenige natie was geweest, in staat om een tropisch volk vatbaar te maken voor een opleiding tot zelfbestuur.

En dat zelfbestuur, niet waar, is het eigenlijke doel, dat een koloniseerend volk voor zijn koloniën moet wenschen. Een zelfbestuur, dat de Philippijnen nu van Amerika gekregen hebben, zij het dan ook nog onder een aantal beperkingen.

De hulde, door den eerlijken Taft aan het voormalig Spaansch bestuur gebracht, had dit (wij citeeren nogmaals het „Handelsblad") „in hoofdzaak te danken aan de nagenoeg algemeene verbreiding van het Christendom, waarvan de waarde als beschavingsfactor juist op de Philippijnen duidelijk wordt gedemonstreerd. Behooren niet de bewoners van de zuidelijke eilanden, waar de Islam postvatte, en van de bergstreken van Noord Luçon, waar het heidendom stand hield, te zamen echter slechts 6 pCt. van het bevolkingscijfer uitmakend, tot de meest achterlijke bevolkingselementen van den archipel?"

Om volkomen correct te zijn had het „Handelsblad" moeten doen uitkomen, dat het Christendom hier het Catholicisme is, gebracht door de Spaansche kloosterlingen, dezelfde onheilaanbrengende invloed dus, die over Nederland kwam door Willibrord en Bonifacius en de overige leden der „priesterkaste".

Welke is nu de troebele bron waaruit de verkeerde meening over Spanje's kolonisatie zoo algemeen geput heeft?

In de laatste tientallen jaren van de Spaansche regeering over de Philippijnen werden daar een zeer ongunstige meening en vijandige geest aangekweekt tegen de Katholieke Kerk en hare eenige vertegenwoordigers van ouds, de Spaansche kloosterlingen-missionarissen. Na een tijd broeiens sloegen die meening en die geest over in eene algemeene omwenteling tegen Kerk en Staat, men weet met welk gevolg.

Door wie werden die meening en die geest aangekweekt en die omwenteling bewerkt?

Door de Spaansche vrijmetselarij.

Brokstukken van die ongunstige meening waaiden over naar Europa en Amerika en zelfs Katholieken luisteren er soms naar en nemen 't aan voor goede munt. 't Worde echter niet vergeten: ze zijn van hetzelfde maaksel en uit dezelfde fabriek als al die vertelsels, die aangaande kloosters, hunne scholen enz. enz. in Frankrijk en in België verspreid worden, b.v. ten tijde der verkiezingen, bij het aanhangig zijn van zekere politieke vraagstukken en als de openbare meening moet bewerkt worden.

Om ook eens iets anders te laten hooren, vertalen wij hier uit het tijdschrift „Amerika", afl. November, verschijnend in New-York, eene rede van pater Ph. M. Finegan S. J., Amerikaan, die de laatste 6 of 7 jaren op de Philippijnen werkzaam is geweest en nu tijdelijk in de Vereenigde Staten verblijft om ondersteuning te vinden voor zijne menigvuldige werken.

Pater Finegan spreekt als volgt:

Het is mijn plan bij het beschrijven van het werk, door de Katholieke Kerk op de Philippijnsche eilanden verricht, mijne aanhalingen te putten bij schrijvers, die ernstig deze zaak behandeld hebben. Daarenboven om alle achterdocht aan partij-kleuring te vermijden zal ik alleen getuigenissen aanhalen van schrijvers, die niet-Katholiek zijn, met ééne uitzondering, n.l. van Legaspi.

Sawayer, een Engelsch schrijver, die 14 jaren in de eilanden doorbracht, zegt het volgende: „De tijd der Spaansche regeering over de Philippijnen werd met de donkerste kleuren geschilderd en meedoogenloos veroordeeld. Vooruitgang en Spaansch schijnen bij sommige schrijvers eene tegenstrijdigheid, en dit boeken zij zonder het minste, nochthans met recht verwachte, bewijs. Met betrekking tot de kloosterorden, die zulke gewichtige rol gespeeld hebben, vindt men bij die schrijvers ternauwernood een enkel gunstig woord. En toch zij zijn het, die de Philippijnen een lang eind ver gebracht hebben op den weg der beschaving.

Laat mij rechtvaardig en billijk zijn: Welke Engelsche, Fransche of Hollandsche bezitting, door inboorlingen bewoond, kan vergeleken worden bij de Philippijnen, gelijk zij waren tot 1895?"

dien kunnen zij met golfijzer overdekt, met daarop een aardlaag, snel scherfvrij worden gemaakt Dan worden het de beruchte „mitrailleurnesten”, waar de aanvallers voorbij stormen om van daaruit in den rug beschoten te worden; een tactiek, welke de Duitschers ook nu weer tegen de Engelschen hebben gebezigd. Nest voor nest, trechter voor trechter moet dan met handgranaten worden bestrooid en met vlammen worden bespoten, totdat daarin alle leven is uitgebluscht. Eigenaardig is, dat zelfs urenlang roffelvuur aan de trechterbezittingen weliswaar zware, doch volstrekt niet vernietigende verliezen toebrengt. Enkele honderden meters achter het trechterveld ligt pas de eigenlijke hoofdweerstandslijn; de trechterbezitting is slechts de bezitting van het vóórterrein en dus zwak.

Die vechtstelling heeft gebetonneerde geschutsstellingen, schuilplaatsen enz., die over het geheel dekking tegen het zwaarste kanonvuur geven.

Ook deze betonstellingen zijn zelfstandig en moeten zich ook blijven verdedigen, nadat daarover de vijandelijke stormaanval is heengebruischt. Talrijke van dergelijke verdedigingsstelsels volgen elkaar in het door de Duitschers versterkte landschap op.

Vrij België.

Japan en het Vaticaan.

Binnenkort zal, gelijk men weet, een Japansche missie het Vaticaan bezoeken om den H. Vader een eigenhandig schrijven van den Mikado te overhandigen.

Dit is de eerste maal, dat een deputatie van het Rijk der rijzende zon naar den H. Stoel werd gezonden. Het gaat echter niet om diplomatieke aangelegenheden, doch om een reeks vragen van ander karakter.

De Japansche regeering wenscht namelijk met den Paus een overeenkomst met betrekking tot de talrijke onderwijsinrichtingen die in Japan door Jezuïeten en Dominicanen zijn opgericht, en onder bescherming van de Japansche wet staan. Deze Katholieke scholen, werden door Japansche kinderen der hoogere standen vlijtig bezocht, wijl het onderricht belangrijk beter is, dan op de inlandsche scholen. Dat de Japanners geen aanstoot nemen aan het godsdienstverschil volgt hieruit, dat zij geen eigenlijken nationalen godsdienst bezitten. De Japansche regeering [illegible] ook steun, en koestert den wensch nog meerdere van gelijken aard opgericht te zien, een wensch, waaraan de deputatie van den Mikado op het Vaticaan uiting zal geven

Begrafenisverordening.

Slot.

Art. 31.

Een graf mag niet geroerd worden dan na tien jaar na de begraving.

(Er is geene aanleiding om het roeren van graven, behalve in het geval in art. 9 genoemd, als regel binnen tien jaren toe te laten. *M. v. T.*)

De overblijfselen van lijken en van kisten moeten in een afzonderlijk gedeelte ter begraafplaats worden begraven en mogen niet in een geruimd graf of grafkelder worden achtergelaten.

Het verbod van alinea 1 is niet van toepassing op graven, waaruit een lijkkist wordt weggenomen na verkregen toestemming, als bedoeld in het eerste lid van artikel 9.

(Men mag aannemen, dat de ambtenaar, die de toestemming verleent in art. 9 bedoeld, hiertoe niet zal overgaan dan zooveel mogelijk in overeenstemming met den wensch van den eigenaar van het graf en met het rechtmatige verlangen van de nabestaanden, indien zij het graf hunner overledenen niet willen laten roeren, enkel ter voldoening aan den wensch van derden.

Moet dus de grafrust gestoord worden van meerderen, terwille van de verplaatsing van het lijk van één, dan zal dit slechts met bewilliging van alle belanghebbenden dienen plaats te vinden, tenzij eenig algemeen belang anders eischt. *M. v. T.*)

Art. 32.

Onder het roeren van graven wordt in deze verordening verstaan;

a. bij graven of grafkelders met één lijkkist: het openen en verandering brengen in den toestand van den inhoud dier graven of grafkelders;

b. bij graven of grafkelders met meer lijkkisten, het verandering brengen: in de beschuttende aardlaag, als bedoeld in de artikelen 23, 28 en 30 en in lijkkisten met haar inhoud.

(Eene omschrijving, wat onder het roeren van een graf te verstaan zij, lijkt niet overbodig. *M. v. T.*)

Art. 33.

Een algemeene begraafplaats, waarvan geen gebruik meer wordt gemaakt, wordt bij besluit van den Gouverneur gesloten verklaard.

Wordt het besluit genomen, dat van een bijzondere begraafplaats geen gebruik meer zal worden gemaakt, dan geeft het bestuur dier begraafplaats daarvan onverwijld schriftelijk kennis aan den Gouverneur.

(De rechten van derden, n.l. het bouwen van woningen en het graven van putten bij eene begraafplaats, zijn hierbij betrokken, vandaar het voorschrift der onverwijlde kennisgeving. *M. v. T.*)

Art. 34.

Een gesloten begraafplaats blijft gedurende ten minste tien jaren onaangeroerd liggen. Na dien tijd is het verbod in art. 17 opgeheven en mag de grond ter bezaaiing en beplanting worden vergraven, mits niet dieper dan 0,5 M.

Uitgraving ter meerdere diepte is binnen dertig jaren na de sluiting niet dan met vergunning van den Gouverneur geoorloofd.

Overblijfselen van lijken, die bij ontgraving voor den dag mochten komen, worden door hem, die de ontgraving verrichtte of deed verrichten, op een begraafplaats begraven. Daartoe wordt den eigenaar eener zoodanige begraafplaats kosteloos de gelegenheid verstrekt op een door het Bestuur aan te wijzen plaats.

Art. 35.

De begraafplaatsen staan onder toezicht, op Curaçao van den Directeur van den Openbaren Gezondheidsdienst en op de overige eilanden van den Gezaghebber.

Art. 36.

De zorg en het beheer over de algemeene begraafplaatsen is opgedragen aan de ambtenaren van den Burgerlijken Stand.

Art. 37.

Met de handhaving dezer verordening zijn belast de ambtenaren van den Openbaren Gezondheidsdienst en van de politie.

Van de begrafenisrechten.

Art. 39.

Voor het begraven van een lijk wordt ten behoeve der koloniale kas een begrafenisrecht geheven, zooals door den Gouverneur zal worden bepaald.

Voor begraving van lijken van kinderen beneden het jaar wordt een vierde, voor die beneden de 12 jaren de helft van dit recht geheven.

Het begrafenisrecht moet vóór de begrafenis worden betaald.

Is het recht niet betaald vóór de begrafenis, dan wordt het lijk begraven voor rekening van de koloniale kas op de wijze, zooals bij administratieven maatregel voor onvermogenden is voorgeschreven.

Geen recht wordt geheven voor de begraving van lijken van krijgslieden in werkelijken dienst.

Van het vervoer van lijken uit de kolonie naar het buitenland en uit het buitenland naar de kolonie.

Art 39

Het vervoer van een lijk uit een der eilanden der kolonie naar een andere plaats of van elders naar een der eilanden der kolonie wordt toegelaten mits het lijk — en bij opgraving de lijkkist met inhoud — worde besloten in eene hermetisch gesloten metalen kist, en daarna vervat in een goed sluitende houten kist; zulks onverminderd andere, ingevolge het 2de lid van art. 9, aan het vervoer te verbinden voorwaarden.

Lijken in de kolonie aangebracht worden ten spoedigste begraven.

Strafbepalingen.

Art. 40.

Onverminderd de straffen bij de gewone strafwetten gesteld tegen andere misdrijven, die gelijktijdig of in samenhang met de in deze verordening genoemde mochten worden gepleegd, worden de overtredingen van deze verordening gestraft als volgt;

1o. met een boete van f 5 tot f 50;

hij, die zonder de ontheffing, bedoeld bij art. 6, tweede lid, een lijk begraaft of doet begraven meer dan 36 uren na het overlijden;

hij, die in strijd met het derde lid van art. 19 bij het bijzetten van lijken het in dat lid bedoeld plan niet volgt;

hij, die verzuimt aanteekening te houden, zooals voorgeschreven bij art. 20 dezer verordening;

hij, die tusschen zonsondergang en zonsopgang op een begraafplaats wordt aangetroffen, anders dan om daar een begrafenis bij te wonen of iets te verrichten, wat hem door het bevoegd gezag is opgedragen.

2o. met een boete van f 10 tot f 100 en met gevangenisstraf van drie dagen tot eene maand, te zamen of afzonderlijk:

hij, die een lijk begraaft of doet begraven anders dan op de wijze en op de plaats als vermeld in art. 1, behoudens het bepaalde in art. 2;

hij, die een lijk vervoert, of doet vervoeren in een niet uitsluitend tot vervoer van lijken bestemd voertuig;

hij, die in strijd met art. 4 een lijk begraaft of doet begraven zonder het daarin vermeld verlof;

hij, die zonder de ontheffing, bedoeld bij art. 6, tweede lid, een lijk begraaft of doet begraven binnen de 12 uren na het overlijden;

hij, die in strijd met art. 17 een gebouw opricht of een put graaft;

hij, die een lijk begraaft in strijd met art. 23, of in een grafkelder plaatst in strijd met de art. 24, 26, 27 en 28, 1ste en 2de lid, behoudens de vijstelling bedoeld in art. 30;

hij, die een graf roert of doet roeren, in strijd met art. 31;

hij, die een lijk begraaft of doet begraven op een begraafplaats, waaromtrent eene verklaring of eene kennisgeving is uitgegeven, als bedoeld in de eerste en tweede alinea van art 33;

hij, die op een begraafplaats als in art. 34 bedoeld, uitgravingen doet of doet uitvoeren in strijd met de voorschriften van dat artikel;

hij, die den toegang tot een begraafplaats of het geoorloofd vervoer van een lijk naar een begraafplaats feitelijk verhindert of belemmert.

Bij het veroordeelend vonnis kan het opruimen van de gebouwen en het dempen der putten, in strijd met het verbod gemaakt, op kosten der overtreders worden gelast.

3o. met eene boete van f 10 tot f 100 en met gevangenisstraf van eene maand tot een jaar, te zamen of afzonderlijk:

hij, die een lijk opgraaft of vervoert vóór de termijn of zonder bevel of het verlof en de toestemming in art. 9 vermeld;

hij, die een lijk vervoert of begraaft in het geval van art. 3 in strijd met dat artikel;

hij, die het lijk van iemand, die aan een gewelddadigen dood is gestorven verbergt of poogt te verbergen;

hij, die een lijk uit een begraafplaats wegneemt of poogt weg te nemen;

hij, die eenig op eene begraafplaats opgericht gedenkteeken opzettelijk en wederrechtelijk vernielt;

hij, die de afgifte, bedoeld in art. 5, van een lijk weigert;

hij, die geen geneeskundige zijnde of buiten toelating van een geneeskundige een lijkopening of ontleding van een lijk verricht;

hij, die in het geval van art. 39 een lijk vervoert in strijd met dat artikel.

Ingezonden.

Uit de Benedendistricten van Curaçao.

Het aankoopen van gronden door 't Gouvernement, en de uitdeeling ervan aan den kleinen man, is ontegensprekelijk een daad geweest van wijs beleid.

Er was werkelijk gebrek aan gronden, 't geen, ook bij tamelijk goede jaren, oorzaak was, dat de magazijnen zoo gauw waren uitgeput. De voedingsmiddelen stonden niet in evenredigheid met monden en magen.

Aan dezen toestand is thans voor een gedeelte een einde gemaakt. Honderden bunders terrein zijn ontgonnen en voor den planttijd gereed gemaakt. 't Is een lust om te zien, wat een activiteit daardoor ontwikkeld is bij ons buitenvolkje. Het gevoel van onafhankelijkheid en 't zich heer en meester gevoelen over huis en erf en klein vee geeft stuwkracht.

't Is mij altijd en overal in de kolonie opgevallen, dat men den struggle for life aardig weet door te maken, en dat men niet zoo gauw een heenkomen zoekt buiten de kolonie, wanneer men slechts een fatsoenlijk bouwterrein tot zijn beschikking heeft.

Men heeft dikwijls geklaagd over 't wegtrekken van ons volkje naar den vreemde; en met recht klaagde men; want die uithuizigheid kan fataal werken.

Doch waar men in de kolonie ook komt, overal zijn eenige grootgrondbezitters eigenaars van 't leeuwendeel onzer eilanden: voor den kleinen man schiet er in den regel niet genoeg over om zich daarop een bestaan te kunnen verzekeren. Er zit in 't volk genoeg initiatief, doch 't kan niet tot zijn volle ontwikkeling komen, bij gebrek aan onafhankelijkheid op eigen terrein.

Eerst, wanneer de Curaçaoënaar zich heer en meester gevoelt op eigen erf, komt hij tot zijn volle recht. Ze weten werkelijk te woekeren op eigen terrein.

Ik vind het daarom een zegen, dat 't Gouvernement gronden ter beschikking stelt; men is hier op den goeden weg naar algemeenen vooruitgang en beschaving.

Jammer, dat men bij de uitdeeling dier gronden niet altijd even tactisch te werk gaat.

Legio zijn zij, die naar een stuk grond verlangen. 't Gouvernement schijnt moeite te hebben om aan al die aanvragen te voldoen. Telkens komt er iemand onverrichter zake terug. Men zendt hen heen met den schamelen troost, dat ze LATER aan de beurt komen. En dat „later” beteekent dan voor iemand, die niet al te dom is uitgevallen, of wel nooit, ofwel zich te vreden stellen met een waardeloos onbebouwbaar restantje.

Eerst moeten de menschen in de buurt van de plantages gedeporteerd en gedeponeerd zijn, zoo wordt hun kond gedaan, en dan komt hunne beurt.

Dat deporteeren van plantagebuurlui schijnt volgens recht te gaan, doch ik begrijp, evenmin als JAN PAUL, volgens welk recht. Heel de wereld is in rep en roer over de gedeporteerde Belgen, doch slechts een enkele stem ging er op tegen deze deportatie van Curaçaoënaars

Ik voor mij blijf het jammer vinden, dat zoovelen, die reeds een aardig huis en mooi bewerkt terrein bezaten, zonder de minste schuld van hun kant, hun kamp moeten opbreken, en elders weer van voor af aan moeten beginnen. Voor velen beteekent zulks zooveel als voor jaren achteruitgezet worden. Voor deze categorie van menschen werkt de grondaankoop terugwerkend

Menigeen bezat een mooi huis en erf, en wist zich daarop een bestaan te verzekeren, doch moet nu elders weer een nieuw huis bouwen en een nieuw terrein ontginnen en omheinen. Sommigen hunner werken doorgaans in de stad, en komen door de nieuw aangewezen standplaats een heel eind verder van de stad verwijderd.

Als een der redenen van de noodzakelijkheid dezer deportatie werd onlangs in den Kol. Raad aangegeven, dat deze lui voor de plantages gevaarlijk waren; aangezien er wel eens geiten van de plantages gestolen werden.

Jan Paul refuteerde, dan moeten de gevangenis. Ik zou er nog wel aan willen dikken, dat, indien deze menschen dieven mochten zijn, ze door dezen maatregel toch niet buiten de gelegenheid van stelen gebracht worden. Thans komen ze te wonen vlak in de buurt van andere plantages en worden buurlui van andere kleine grondbezitters. Mogen ze dan op de geiten van deze lieden wel hun steellust blijven botvieren?

Dan nog de vele onschuldigen, die nooit de handen naar eens anders goed hebben uitgestoken, moeten dezen maar opgepakt en verwijderd worden, omdat hun buurlui lange vingers bleken te hebben?

Ik begrijp niet, dat deze vragen indertijd niet gesteld werden.

Nog minder begrijp ik, waarom menschen, die op de plantages zelf wonen, niet in aanmerking kunnen komen voor een stuk terrein, tenzij ze voorzien zijn van een bewijs van goed gedrag van hun respectieve plantage-eigenaars. Ik voor mij zou zoo zeggen. Ipso facto, dat een plantage-eigenaar iemand nog op zijn terrein laat wonen, moet de man van goed gedrag zijn. Want wie ter wereld zou iemand op zijn terrein dulden, die zich niet goed wist te gedragen?

Van den eenen kant schijnt men dus 't verkrijgen van terrein te beschouwen als eene belooning, daar enkel menschen van goed gedrag in aanmerking kunnen komen; en van den anderen kant schijnt men het aangekochte terrein als een strafkolonie te beschouwen, daar 't dienen moet voor lui, die aangezien worden voor dieven.

Men houdt hier algemeen, dat die conditie voor plantagebewoners er bijgevoegd is onder den druk van de plantage-eigenaars, uit vrees, dat de plantages leeg zouden loopen, en van werkkrachten beroofd zouden kunnen worden. Ik weet niet in hoeverre deze bewering waar kan zijn; doch ik zeg op mijn beurt: Indien men bevreesd is voor leegloopen, moet er toch een rede bestaan voor dat wegtrekken. En mocht er soms reden toe bestaan, dan mag aan vrije burgers de vrijheid tot gaan niet ontnomen worden, door hun een toevlucht onmogelijk te maken.

Trouwens make men zich niet ongerust, dat men van werkkrachten verstoken zal blijven. De aangekochte terreinen liggen in de buurt der plantages, en waar, zooals hier, honderden werk gaan zoeken naar de stad, op een afstand van zes uren, zal men toch eerder geneigd zijn werk aan te nemen in de buurt, zoo men hun slechts redelijk betalen wil.

L. G. A. van Hegelsom.

DE OORLOG.

De Historische Zitting van den Duitschen Rijksdag op 8, 9 en 10 October, handelend over de vredesvoorwaarden, is van de grootste beteekenis.

De Rijkskanselier MICHAELIS heeft vruchteloos getracht vriend en vijand te sparen, maar zijn eigen val voorbereid juist door zijn onbesliste houding tegenover de verschillende partijen. Te midden van de groote beroering, welke thans over het Duitsche Rijk gekomen is, toonde hij zich niet sterk genoeg om de leiding in handen te houden en neigde hij te veel over naar den Al-Duitschen militairistischen kant. Zijn woorden waren te vaag en te wijfelend, en bevredigden eigenlijk niemand.

Dr. VON KUHLMANN, Minister van Buitenlandsche Zaken trad fermer op. Zeer duidelijk deed hij uitkomen dat Duitschland tot vele concessies bereid was, maar tot geen prijs Elzas-Lotharingen zou afstaan.

Door deze ruiterlijke verklaring bracht hij meer eenheid onder de sterk verdeelde gemoederen en bezwoor daarmede het gevaar, dat de Rijksdag niet tot overeenstemming zou geraken en dan ontbonden moest worden om een militaire dictatuur daarvoor in de plaats te stellen. Iets waarop de Al-Duitschers aansturden.

Zeer betreurde Dr VON KUHLMANN, dat juist in deze dagen het leger en vooral de vloot sterk onder den indruk was gekomen van de Russische Revolutie. Maar zijn Collega de Minister van Marine, Vice-Admiraal VON CAPELLE zou dat wel verder toelichten.

Meer rondborstig als zeeman dan fijn diplomaat deelde VON CAPELLE aan den Rijksdag mede, dat er een Duitschen Militairen Bond bestond, welke ten doel had den vrede te verhaasten. Deze werkte naar het voorbeeld van Rusland en wilde ook een Comité van Afgevaardigden vormen, welke het hoogste gezag zou uitoefenen. Op elk schip zou een Afgevaardigde gekozen worden, die de schepelingen zou brengen tot ongehoorzaamheid aan de gegeven bevelen om aldus de geheele vloot tot stil liggen te doemen, waardoor de vrede zou worden verhaast.

De Minister verklaarde bewijzen in handen te hebben, dat dit alles te danken was aan de opruiende propaganda der Socialisten. De kopstukken van het complot hadden voeling gehouden met de voormannen der Sociaal-democratische fractie in de Kamer.

Dit woord was er nog niet uit, of een groot tumult ontstond in den Rijksdag. Alle partijen voelden op dit oogenblik voor het Duitsche Vaderland, terwijl de Socialisten zich woest tegen de Regeering keerden.

Een motie van wantrouwen werd dan ook unaniem door de Kamer verworpen, uitgezonderd de socialisten.

Het slot dezer geschiedenis is, dat MICHAELIS aftreedt als Rijkskanselier en dr. VON KUHLMANN in diens plaats komt, terwijl VON CAPELLE zijn ontslag heeft ingediend.

De nieuwe Rijkskanselier schijnt de kunst te verstaan eenheid te brengen onder de partijen en ze tot concessies te nopen door het sterk vasthouden aan Elzas Lotharingen.

Maar juist dezer dagen hebben de Entente-Mogendheden in de zoogenaamde Conferentie van Parijs, ditmaal echter te Londen gehouden, algemeen besloten de teruggave van Elzas-Lotharingen als een der vredesvoorwaarden te eischen. De Duitsche Keizer heeft hierop geantwoord:

„Goed, kom ze dan halen!”

Voorloopig is er weinig te zien van eenige toenadering, nog minder van eenige overeenkomst op vredesgebied.

Maar de revolutionaire geest is vaardig geworden onder de Duitsche vloot en het leger, en sterker dan men had vermoed.

Herhaaldelijk doken in den laatsten tijd korte berichten op van gebrek aan discipline ook bij de Duitschers.

Ditmaal echter krijgen we een heel omstandig verhaal.

In Wilhelmshafen brak een oproer uit onder de bemanning van 4 of 6 groote schepen. De Commandant van de *Westfalen* werd eenvoudig over boord gesmeten en de bemanning roeide bedaard naar den wal. De marinesoldaten weigerden op hen te schieten, maar infanteristen van het landleger hielden de matrozen staande, die zich gewillig overgaven. De *Nurnberg* was in volle zee toen het oproer uitbrak en de bemanning

met alle geweld naar Noorwegen wilde om zich te laten interneeren. De *Nurnberg* werd door torpedobooten omsingeld, de matrozen werden gedwongen zich over te geven. Iets dergelijks heeft ook plaats gehad bij de Oost-zee-vloot en nu weer bij de bemanning der onderzeeërs aan de Belgische kust. Het getal oproerigen is zóó groot, dat de Overheid niet tot straffen durft over te gaan, uit vrees de zaak nog erger te maken. De Duitsche Keizer, naar Kiel gekomen om het oproer te bezweren, wilde van de matrozen telkens een van de zeven laten fusileeren. De Rijkskanselier bracht het met zijn voorspraak zoover, dat in het geheel slechts drie man werden doodgeschoten en de overigen streng gestraft.

Bij het leger kwam de oproerige geest ook meermalen tot uiting, het laatst nu aan het Russische front.

Dat alles komt den Duitschers al zeer ongelegen, want juist dezer dagen heeft de Duitsche vloot twee eilanden in de Golf van Riga bezet en de kustbatterij tot zwijgen gebracht.

Nu het Duitsche leger dus steun zal ontvangen van de vloot, komt de oproerige geest weer alles in den war sturen.

Als nu de Duitschers evenmin als de Russen verder willen vechten, ja, dan moet de oorlog wel ophouden, omdat er geen strijders meer zullen zijn.

In België gaan de Franschen en Britten goed vooruit.

Nederland bevindt zich in een leelijk parket. Algemeen werd door de Entente besloten streng te voorkomen, dat Duitschland nog langer gevoed wordt door de neutrale landen, die voedingsmiddelen aan Duitschland afstaan om daarvoor in ruil steenkolen en andere noodzakelijke artikelen voor fabrieken en nijverheid van Duitschland te ontvangen. Maar als de honger in Duitschland nog nijpender wordt zal de revolutie spoedig meer algemeen worden en de oorlog gauw uit.

Berichten uit de Kolonie.

Kerkelijke Berichten.

Gouden Jubilé.

Zondag a. s. 21 October viert de Eerw. Zuster FRANCISCA haar gouden professiefeest. Deze Eerwaarde Religieuze behoort nog tot de oude garde, zij heeft de melaatschen en krankzinnigen op Rif nog verpleegd. Toen 1 December 1870 Montecristo werd betrokken en de krankzinnigen daar afzonderlijk werden ondergebracht, bleef Zuster FRANCISCA bij de melaatschen op Rif achter, maar gedurende den Orkaan van 23 September 1877 was ze toevallig in het St. Elizabeths-Gasthuis. Haar heele leven bracht de goede Zuster onder de krankzinnigen door en had er goed slag van de woeste klanten te bedaren. Meer dan 52 jaren lang heeft de Eerw Zuster FRANCISCA op deze wijze ter eere Gods haar zieken medemensch verpleegd, zij gevoelt zich nog volstrekt niet oud genoeg om daarmede uit te scheiden. Men is nooit te oud om de liefde te be trachten is haar leus.

Zondagmorgen om acht uur zal Z. D. H. Mgr. VUYLSTEKE haar den gouden kroon opzetten en wordt aan de Jubilaresse de gouden kruk overhandigd tot stut en steun in haar oude dagen, die nog komen moeten.

De goede God schenke haar nog menig jaar van gezondheid en kracht om haar liefdewerken nog lang te kunnen verrichten, en kroone haar eens met heerlijkheid in Zijn schoonen Hemel.

Zuster FRANCISCA, Mejuff. ANITA MARCHENA werd 17 Mei 1844 op Barber geboren, trad 26 Aug. 1865 in het klooster en ontving 3 Dec. van datzelfde jaar den Maagdensluier. 21 Oct. 1867 legde zij hare religieuze geloften af.

Hoog Bezoek.

Dinsdagmorgen bracht de HEG. Heer Gouverneur, vergezeld van Zijn Militairen Adjudant Luitenant DE VRIES, bezoek aan de Zusterscholen van het St. Martinusgesticht en Vrijdag aan die op Barber en San Willebrordo.

Onder de kap.

De nieuw gebouwde Politiewacht op *Motet* voor de havenpolitie is onder de kap. Dinsdag stonden er de vlaggen op.

Receptie.

De HEG. Heer Gouverneur hield Donderdagavond een druk bezochte receptie ten Gouvernementshuize.

Hr. Ms. Tromp.

Het Nederlandsche Pantserschip *Maarten Harpertsz. Tromp* is 4 Aug. l.l. uit Oost-Indië vertrokken om door het Panamakanaal naar het Vaderland terug te keeren.

Vermoedelijk wordt de Curaçaosche haven in den loop van de volgende week aangedaan. Gisteren was het schip voor Panama aangekomen.

De Etat Major is als volgt samengesteld:

Kapitein ter zee J. C. Bentz v. d. Berg; kapitein-luitenants ter zee B. Schreuders en T. H. A. Greve; luitenants ter zee 1e klasse D. J. baron van Lynden, J. S. C. Olivier; luitenants ter zee 2de klasse J. F. Fürstner, S. Visman, C. C. F. Jager, G. J. Verwijnen, G. W. Bruinsma, F. de Boer, W. B. K. Verster, en J. J. B. de Jonge Oudraat; officieren van gezondheid 1e klasse dr. R. A. Tange en N. A. L. Krans.

Officier van administratie 1e klas. D. Kaan. Officier van administratie 2e kl. F. A. Kuhn. Officieren machinist 1e kl. M. van Houwelingen en J. C. Poley. Officieren machinist 2e kl. G. C. Carriéré en M. van der Hart. Officieren machinist 3e kl. A. van der Harst en J. Walrave. Machinisten: H. P. Alleries, T. Veerman, W. Polderman C. M. v. d. Velde, J. J. v. d. Eijk en J. van Wiber.

S.S. Hollandia.

Het s.s. Hollandia van den Koninklijken Hollandschen Lloyd is via Halifax hedenmorgen alhier aangekomen om te bunkeren Deze boot zal door het Panamakanaal de reis naar Oost-Indië voortzetten.

Het s.s., Frisia van dezelfde lijn, is 10 dezer uit Nederland naar New-York vertrokken.

Muziekuitvoering.

Zondagavond om 7.30 uur, Overzijde.

PROGRAMMA.

1. Gloire et Puissance Pas Red. François
2. Die Schöne Galathé ouverture Suppe
3. Immortellen Walzer Gungl
4. Air Varié pour Bariton 1e uitv Legendre
5. Fretillante Mazurka 1e uitv. Laffitte
6. Happy Days in Dixie Fantaisie Bidgood
7. La Bohemia Danzon sobre motivos de la opera Valdes
8. Manhattan Beach Marsch Sousa

Officiëele berichten.

Aan den onderwijzer 2e klasse aan de Hendrikschool alhier G. Troost is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Mevr. S. Troost-Verheus is benoemd tot onderwijzeres 2e klasse bij het openbaar onderwijs in de kolonie Curaçao, en werkzaam gesteld aan de Hendrikschool alhier.

Aan den derde kommies 2e klasse der belastingen alhier P. A. van der Veen is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

Aan den veldwachter op Aruba J. A. Salomé is tot herstel van gezondheid twee maanden verlof naar Curaçao verleend.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven.

Carmen Arauguren, Maria L. Blom, Angel Ma Guzman Castillo. Jacobo M. Curizi, Rosalia de Castro, Felesita Dania, E. F. Evertsz, José Antonio Fernandez, Pedro de la Hoz, Mathias Janga, Antonio Katy, Adelaida Maduro, Constancia Martie, Martinus Melano 2, M. Newman, Henriette Pietersz, Jozef Vos 2.

Niet voor verzending vatbaar een brief geadresseerd aan Pablo Schotborgh.

Drukwerken zonder adres: 1 catalogus uan de „The Edwards Manufacturing Co."

Aangeteekende stukken: J. F. Haayen a | c Jac. F. Haayen, 1 rebut geadresseerd aan Herman Request, verzonden door Amalia Magdalena.

1 Postpakket geadresseerd aan Clarita P. de Weeber.

Burgerlijke stand.

Opgaaf van het aantal geboorten, sterfgevallen en huwelijken, welke hebben plaats gehad gedurende de maand Sept. 1917.

	Geboorten. M. gesl.	Vr. gesl.	in echt	b. echt	Overleden M. gesl.	Vr. gesl.	Aangegeven. Levenl. in echt	b. echt	H.
Stadsdistrict	21	20	16	25	8	10	0	2	5
2e. district	11	9	10	10	2	4	1	0	4
3e. district	12	11	15	8	2	1	2	1	3
4e. district	8	4	6	6	2	2	0	0	1
5e. district	6	5	6	5	0	2	0	0	1
Totaal:	58	49	53	54	14	19	3	3	14

Samson.

De *Curaçaosche* Petroleum-Rafinaderij heeft een nieuw sleepbootje, de *Samson* ontvangen. Dit bootje werd 7 Aug. uit Holland gesleept naar een Amerikaansche haven en is Zondag 14 Oct. met eigen kracht van Halifax hierheen gekomen Een gedeelte van het Personeel, dat het boot je hierheen heeft gebracht, blijft aan den sleepdienst verbonden, de overigen keeren naar Nederland terug.

Loodsdienst en Loodsgelden.

In zijn Memorie van Antwoord kan de Gouverneur zich volkomen vereenigen met hetgeen door „andere leden" ten aanzien van het heffen van loodsgeld ook van de vaartuigen, welke de Curaçaosche Petroleum Maatschappij voor het vervoer van de grondstoffen voor haar bedrijf zal bezigen, is aangevoerd.

Inderdaad is het voorgestelde loodsgeld voor dergelijke vaartuigen zóó laag, dat de uitgaven uit dien hoofde geheel in het niet zullen verzinken vergeleken bij de overige bedrijfskosten dier maatschappij.

Bovendien is er nog een speciale bepaling in het laatste lid van artikel 7, dat de schepen, die ruwe olie aanbrengen voor alhier gevestigde raffinaderijen, maar de helft van het loodsgeld betalen.

En ook de vrijstelling van sleepbooten van de verplichting om een loods te nemen, welke vrijstelling in de thans geldende verordening niet voorkomt, zal hoofdzakelijk de Curaçaosche Petroleum Maatschappij ten goede komen.

De Gouverneur meent dus, dat met de belangen van deze maatschappij in het ingediende ontwerp wel voldoende rekening is gehouden.

Waar echter de Raad er vrij algemeen bezwaar tegen heeft om mede te werken tot de intrekking van de bestaande vrijstelling voor de in de kolonie thuis behoorende schepen van de verplichting om een loods te nemen, meent de gouverneur zijn voorstel dienaangaande te moeten intrekken, wat bij nota van wijziging geschiedt.

Op gelijke wijze meent hij tegemoet te kunnen komen aan de leden, die er bezwaar tegen hebben, dat de schepen de hulp van den loods moeten inroepen om te verhalen, daar, zooals in de Memorie van toelichting reeds is aangegeven, vele schoeners het toch reeds doen, ofschoon zij er niet toe verplicht zijn, en er trouwens met het voorstel ook niet bepaald geldelijk voordeel werd beoogd.

Buitenland.

Een Rede van Michaelis.

De met groote spanning verwachte zitting der hoofdcommissie van den rijksdag heeft 21 Aug. l.l. plaats gehad. Behalve de leden der commissie en de regeeringscommissarissen waren reeds vroeg vele afgevaardigden van alle partijen aanwezig, die met de nieuwe regeeringspersonen spoedig in levendig gesprek gewikkeld waren. De rijkskanselier dr. Michaelis verscheen zooals gewoonlijk, in burgerkleeding, reeds voor den vastgestelden tijd, vergezeld door den conservatieven afgevaardigde graaf von Westarp. Bijna tegelijkertijd verscheen ook de nieuwe staatssecretaris van buitenlandsche zaken, von Kühlmann, die in gezelschap was van den staatssecretaris van marine, von Capelle. De voorzittersplaats werd ingenomen door den sociaal-democratische afgevaardigde Dr. Südekum, die in de eerste plaats den gestorven afgevaardigde Bassermann herdacht.

Daarna nam onder groote stilte de rijkskanselier Dr. Michaelis het woord en zeide, o.m. het volgende: Zijn eerste taak was geweest de betrekkingen tot de bondgenooten van Duitschland te onderhouden en te bevestigen. Met Turkije en Bulgarije is dit helaas slechts schriftelijk kunnen geschieden, daarentegen was herhaaldelijk wisseling van gedachten met Czernin, den minister van Oostenrijk, mogelijk geweest, waarbij aan beide zijden het vertrouwen voor den voortgezetten gemeenschappelijken arbeid in de toekomst bevestigd is. Het bondgenootschap met Oostenrijk-Hongarije is steviger dan ooit.

Sedert de laatste zitting van den Rijksdag is het aantal vijanden van Duitschland met 3 vermeerderd, nl. Siam, Liberia en China. Reden tot vijandschap tegen Duitschland bestond er bij deze staten niet, zij handelen veeleer slechts onder den druk van de Entente. Op militair gebied handelen de centrale mogendheden naar eenvormig plan. De kanselier las een zoo juist ontvangen telegram van de opperste legerleiding over den oogenblikkelijken toestand voor. Daarin werd opnieuw de uitwerking van den duikbootenoorlog op den toestand aan het front vastgesteld en een vast vertrouwen, evenals de voldoening over de verdere successen in het Oosten en den gunstigen toestand aan het Westelijk front uitgesproken.

In het begin van het vierde oorlogsjaar staat Duitschland er zoo gunstig voor als nog niet het geval was. Dit geldt ook voor hetgeen ter zee wordt verricht. Desniettegenstaande is er bij den vijand nog geen geneigdheid tot vrede. Michaelis herinnerde aan zijn, in de jongste zitting van den rijksdag gedane onthullingen over de oorlogsdoeleinden van Frankrijk, die door Engeland ondersteund worden. Thans is men ten volle op de hoogte van de bedoelingen der vijanden van Duitschland.

De kanselier ging vervolgens nader in op de wederzijdsche overeenkomsten, die Duitschland's vijanden in het voorjaar van 1915 en later hebben gemaakt, en somde op, wat de Entente-landen daarbij elkaar wederkeerig hebben toegezegd. Met betrekking tot de overeenkomsten, die Frankrijk met Italië heeft getroffen, zal het materiëel nog meer worden aangevuld. Zoolang de vijanden van Duitschland dezen wil tot vernietiging van Duitschland blijven behouden, is aan een nieuw vredesaanbod van de zijde der Centralen niet te denken. De geheele Duitsche pers is het er over eens, en dit bepaalt ook de houding van Duitschland met betrekking tot de vredesnota van den Paus.

De rijkskanselier gaf een overzicht van den inhoud dezer nota, en merkte op, dat Duitschland geen definitieve beslissing kan nemen zonder zijn bondgenooten te hebben geraadpleegd. Hoewel zooveel mogelijk spoed is betracht, is het nog niet mogelijk geweest, overleg met de bondgenooten te plegen. De rijkskanselier beperkte zich daarom tot eenige algemeene opmerkingen. Wij hebben, aldus zeide hij, geenerlei invloed geoefend op den stap van den Paus. Dit is de naakte waarheid, waarvoor ook de toestand, waarin Duitschland zich bevindt, spreekt. Iedere eerlijke gemeenschappelijke poging om den vrede nader te brengen, begroeten wij met sympathie en wij nemen zonder meer deze eerlijkheid bij den Paus aan. Hoewel wij geen aanleiding hebben gegeven tot deze nota, begroeten wij het streven van den Paus, om een einde te maken aan den wereldoorlog met sympathie.

De rijkskanselier besloot met de opmerking, dat hij alvorens zijn standpunt te bepalen voeling met de hoofdcommissie van den rijksdag zou nemen.

De Rijkskanselier en het voorstel.

In de hoofdcommissie van den rijksdag heeft de rijkskanselier over het vredes-voorstel van den Paus het volgende verklaard: De inhoud mag ik als bekend veronderstellen. De grondgedachte van deze oproep is in overeenstemming met de positie, welke de Paus volgens zijn geheele persoonlijkheid inneemt en met de taak, welke Hij als Opperhoofd der Katholieke Christenheid te vervullen heeft.

De Paus stelt bij Zijn gedachtengang op den voorgrond, dat in plaats van macht en wapen het formeele recht en de redelijke wet moet komen. Op dezen basis ontwikkelt Hij Zijn voorstel betreffende een scheidsgerecht en ontwapening en komt tot de verdere conclusies, welke Hij voor den tijd na den vrede trekt. Wat nu de inhoud van den oproep aangaat, daaromtrent kan ik mijn standpunt niet definitief en in bijzonderheden uiteenzetten alvorens ik een overleg heb gepleegd met onze bondgenooten. Ik kan slechts heel in het algemeen spreken en wil dat doen in twee richtingen.

Op de eerste plaats moet ik opkomen tegen de opvatting dat de stap van den Paus door de centrale mogendheden beïnvloed is. Ik constateer dat de oproep van den Paus aan de oorlogvoerende mogendheden, gelijk hij door de pers bekend is geworden, een spontane stap is van het opperhoofd der katholieke kerk.

Al moet ik mijn standpunt in bijzonderheden thans nog reserveeren, dan kan ik thans toch reeds zeggen, dat het in overeenstemming is met onze meermalen uitgesproken houding en onze politiek sedert 12 December, dat wij elke eerlijke poging om in de volkeren-ellende vredesgedachten te brengen, met sympathie begroeten en dat wij den stap des Pausen, welke, naar ik meen, van het hoogste streven naar rechtvaardigheid en onpartijdigheid bezield is, in het bijzonder begroeten.

Alles te samen genomen kan ik zeggen: de nota is niet door ons ontstaan, maar uit het spontane initiatief van den Paus voortgesproten.

Wij begroeten de bemoeiingen van den Paus, om door een blijvenden vrede een einde te maken aan den volkeren-krijg, met sympathie.

Wat ons antwoord betreft, hieromtrent staan wij in verbinding met onze bondgenooten. De onderhandelingen zijn nog niet afgesloten.

Verder kan ik thans niet op de materieele punten van den pauselijken oproep ingaan. Ik ben echter bereid alvorens te antwoorden, met de hoofdcommissie voeling te houden. Ik spreek de hoop uit dat deze gemeenschappelijke arbeid

ons nader moge brengen tot het doel, dat wij allen in het hart dragen n.l. een eervolle vrede voor het vaderland.

Het bemiddelingsaanbod van den Paus.

De Duitsche Rijksdag en het Voorstel.

De hoofdcommissie van den rijksdag kwam weder bijeen en koos Fehrenbach (centrum) tot voorzitter, Daarna sprak de rijkskanselier.

De hoofdcommissie besloot vóór alles haar houding te bepalen, in zake den Pauselijken vredesoproep en de andere kwesties van buitenlandsche politiek later te behandelen.

De sociaal-democratische fractie liet verklaren, dat zij met vreugde de pauselijke actie, gelijk alles wat den vrede naderbij kon brengen, begroette, temeer wijl zij van het optreden van den Paus goede resultaten verwachtte.

De vooruitstrevende partij legde de verklaring af, dat ze akkoord ging met den rijkskanselier, waar deze zich sympathiek toonde voor den oproep des Pausen en dat zij zich bij de desbetreffende verklaringen van den rijkskanselier aansloot.

De centrumspartij sloot zich eveneens aan bij de verklaring van den rijkskanselier, betreffende het Pauselijke vredesvoorstel. Zij ziet in dezen stap van den Paus, wiens onpartijdigheid voor de geheele wereld bekend is, een belangrijke bevordering van het verlangen naar vrede en spreekt den wensch uit, dat deze historische oproep volledig succes moge hebben.

De nationaal-liberale partij verklaarde, dat zij op den inhoud van de Pauselijke nota niet kon ingaan, dat zij zich voorbehield haar houding te bepalen, doch zich tot hiertoe aansloot bij de woorden van den rijkskanselier.

De conservatieve fractie uitte zich op gelijke wijze, was het eens met de woorden van den kanselier betreffende de Pauselijke nota, doch behield zich het recht voor haar houding ten opzichte van bijzonderheden te bepalen.

De Duitsche fractie begroette vooral de duidelijke verklaring van den rijkskanselier, dat de Pauselijke nota spontaan door den Paus ontworpen is en niet op verzoek der centrale machten tot stand kwam. De fractie staat veel sympathieker tegenover het Pauselijk voorstel als destijds tegenover het bemiddelings verzoek van Wilson.

De onafhankelijke sociaal-democraten betreurden het, dat de vorige sprekers enkel in het algemeen hun sympathie betuigd hadden voor het Pauselijk voorstel, zonder in bijzonderheden af te dalen. De rijksdag mag er niet van afzien invloed uit te oefenen op de wijze van beantwoording der Pauselijke nota.

Daartegenover verklaarde een lid van de sociaal-democratische fractie, dat er van geen afzien sprake was, maar van een uitstel van enkele dagen om met de bondgenooten te beraadslagen. Bovendien zou de regeeringsnota niet gewaarborgd zijn, wanneer de beantwoording van de Pauselijke nota zonder nauwe voeling met den rijksdag geschiedde.

De besprekingen worden voortgezet.

Oostenrijk en het voorstel.

In hun besprekingen van de vredesnota van den Paus, leggen de bladen er den nadruk op, dat de van een geest van gerechtigheid en naastenliefde doortrokken nota van den Heiligen Vader, zoowel in de toonaangevende kringen te Weenen met de meeste sympathie en achting is beoordeeld, maar ook bij de Duitsche regeering denzelfden indruk heeft gemaakt.

De bladen zien in de concrete voorstellen van de boodschap van den Paus een geschikten grondslag voor onderhandeling. Zij betwijfelen echter of de entente die opvatting deelt. Tevens merken zij echter op, dat als van entente-zijde bij de vermelding van de door den Paus aangeduide territoriale kwesties tusschen Oostenrijk en Italië gezegd wordt, dat deze kwesties Triëst en Trente zijn, dit onjuist is.

Territoriale kwesties tusschen Oostenrijk en Italië, in zoover daar bij Oostenrijksch gebied in aanmerking zou komen, bestaan in het geheel niet.

Het „Fremdenblatt" wijst er op, dat het voornaamste punt in de verklaring van den Paus doelt op het in het leven roepen van een internationale rechtsorganisatie, die den grondslag vormt voor een duurzamen, eervollen vrede, hetgeen geheel overeenstemt met het streven van Oostenrijk-Hongarije. Wanneer het verheven denkbeeld des Pausen wordt verwezenlijkt, zal ook de monarchie haar hoogste oorlogsdoel hebben bereikt.

Wat de wenschen van den Heiligen Vader nopens de oplossing van territoriale geschillen betreft, zegt het blad, dat de Dalmatische kustlanden voor het overgroote gedeelte door Slaven bewoond worden, die alles eerder wenschen, dan onder heerschappij van Italië te komen. In Trentino leeft wel een Italiaansche bevolking, maar het grootste gedeelte van de inwoners is trouw aan ons. De burgers van Triëst zijn voor een groot deel niet-Italianen, de wenschen der minderheden kunnen niet den doorslag geven en bovendien behooren Triëst en Trente sedert eeuwen tot ons en waren nooit deelen van Italië. Het afstaan van zelfs maar een deel van dit gebied aan Italië zou dus noch met de wenschen van de inwoners dezer landen, noch met de rechtvaardigheid of den geest van de geschiedenis strooken.

De „Reichspost" verneemt over de houding van Oostenrijk-Hongarije tegenover den Pauselijken vredesoproep van welingelichte zijde, het volgende:

Het door den Paus nagestreefde doel, het tot stand brengen n.l. van een rechtvaardigen blijvenden vrede, komt volmaakt overeen met het oorlogsdoel der monarchie.

Wat de concrete voorstellen aangaat kan door Oostenrijk-Hongarije tot de ontruiming van de bezette gebieden en het afzien van wederzijdsche schadeloosstelling worden overgegaan, zoodra de Pauselijke stappen betreffende de beperking van bewapening, de stichting van een internationaal scheidsgerecht, de volle vrijheid op zee, de noodige waarborgen opleveren voor den wereldvrede.

Het is echter noodzakelijk, ook de uit 's Pausen voorstel voortvloeiende consequenties dóór te voeren zoodat de operatiebasis der Engelsche vloot, Gibraltar, Malta en bij het Suez-kanaal verdwijnen, evenals de bezetting van Valona door Italië.

Omtrent de territoriale kwesties, welke tusschen Italië en de monarchie moeten worden opgelost, moet het Pauselijk voorstel van onzen kant niet als ontoereikend worden beschouwd, zooals zulks van Italiaansche zijde geschiedde. Italië kan niet de geringste aanspraak maken op grondgebieden, welke reeds eeuwen onder Oostenrijk hooren, en de autonome bevolking van Zuid-Tirol, is tegen een aansluiting bij Italië, even als de Italiaansche, Sloveensche Kroatische bevolking van Istrië het Kustland en Dalmatië.

Een rede van von Kühlmann.

De staatssecretaris van buitenlandsche zaken, von Kühlmann, heeft 22 Aug. in de zitting der hoofdcommissie van den rijksdag de volgende verklaringen afgelegd:

Mijne Heeren,

Heden, nu ik voor het eerst de eer heb in officiëele aanraking met de vertegenwoordigers van het Duitsche volk te komen, is het mij een plicht en een behoefte, mij in enkele algemeene inleidende woorden bij u te introduceeren.

De leiding van de Duitsche buitenlandsche politiek heeft sinds de stichting van het nieuwe Duitsche rijk met zware moeilijkheden te kampen gehad. Het Duitsche rijk door machtige vijanden omgeven, was vanaf den dag van zijn oprichting blootgesteld aan gevaarlijken coalitie. Het is zonder meer het historisch zich naar buiten ontwikkelende blok en het centrum van Europa, dat de oudere grootere mogendheden blijkbaar moest doen wenschen den gemakkelijken toestand weer te herstellen, zooals deze was in het centrum van Europa, toen er nog rijken waren zonder samenhang en zonder politieke aspiraties.

Dubbel moeilijk is de leiding van het ministerie van buitenlandsche zaken, thans, nu het Duitsche rijk zich sinds jaren in strijd op leven en dood gewikkeld ziet met de geweldigste mogendheden van de gansche wereld. In een dergelijk oogenblik van buitenlandsche en binnenlandsche moeilijkheden de leiding van de buitenlandsche zaken op zich nemen beteekent een ongekende verantwoordelijkheid. Ik ben mij het geheele gewicht dezer verantwoordelijkheid ten volle bewust.

Ik wil u thans in enkele woorden schetsen, waarin de taak van de Duitsche politiek bestaat.

Onze meest belangrijke taak is thans, evenals ze dat was in vredestijd, de ontwikkeling van onze betrekkingen met onze bondgenooten, de ontwikkeling in onze betrekkingen tot de Oostenrijk-Hongaarsche monarchie, welke door historische en duizend andere onbreekbare banden met ons verbonden is, de ontwikkeling onzer betrekkingen met het dappere, zich sterk ontwikkelende Bulgaarsche volk, en de bevordering onzer betrekkingen met het sterke Turkije, waarmede reeds Frederik de Groote, de eerste stichter van het Duitsche rijk, nauwe politieke relaties wenschte aan te knoopen.

Een tweede taak, bijna even gewichtig als de eerste, is de ontwikkeling van onze betrekkingen met de neutralen. Wij willen hun rechten en hun levens ontzien, natuurlijk in zoover de sluwheid onzer vijanden, die openlijk het recht met voeten treden en onze eigen oorlogsnoodzaak dit toelaten. Het verder afvallen van voorname neutralen te verhinderen is een eerste en zeer belangrijke taak.

Wij kunnen haar niet anders met succes volbrengen dan door het beginsel: In de politiek spreekt de macht, doch ook het recht. Alleen dan, wanneer onze politiek steunt op deze beide pilaren, macht en recht, zullen wij iets blijvends tot stand brengen. Een politiek, die enkel steunt op de macht, is van tevoren tot mislukking veroordeeld.

Ten slotte hebben wij nog betrekkingen tot oorlogvoerenden. De officiëele diplomatieke betrekkingen zijn natuurlijk afgebroken, maar de stroom der openbare meening slaat ook over de door loopgraven en kanonnen getrokken grenzen.

Onze bladen vliegen naar het vijandelijke land; de vijandelijke organen worden bij ons bestudeerd. Elk woord, dat wij hier spreken, elk woord, dat over het algemeen in Duitschland van officiëele zijde gesproken wordt, al is het op nog vertrouwlijker wijze, dringt in den een of andere vorm als een echo tot onze vijanden door. Een studie van de psycholochie onzer vijanden, een studie van de wisselende stroomingen in de openbare meening is ook daar een belangrijke plicht, opdat men niet in het moment, waarop alles hard, sterk en onbuigzaam is de hand uitstrekt en met zachte woorden meent te kunnen werken, opdat men niet, wanneer aan de overzijde het ijs breekt en een meer verzoeningsgezinde stemming intreedt, met een hard woord ingrijpt. Wij moeten onze aandacht aan de zaak geven.

Behalve de betrekkingen met de buitenlandsche mogendheden, waarover ik enkele woorden wilde zeggen, hebben wij nog de betrekkingen tot de binnenlandsche factoren van het rijk en hier wil ik slechts de aandacht vestigen op de betrekkingen tot den Duitschen rijksdag en het Duitsche parlement.

Alle menschelijke betrekkingen zijn gebaseerd op vertrouwen. Ik ben er van overtuigd, dat de rijksregeering het volle vertrouwen heeft, dat wij allen, die hier zijn, zonder uitzondering slechts dat eene willen — al is het dan misschien langs verschillende wegen — n.l. een sterk bloeiend en gelukkig Duitsche rijk.

Ook ik, mijne heeren, moet voor het deel, dat mij voor de leiding en de voorbereiding der buitenlandsche politiek is toegewezen, een zeker voorschot van vertrouwen van u verzoeken.

U moet een zeker vertrouwen hebben in onze kennis van zaken en in onzen goeden wil. Kühlmann verzocht dat hem zooveel mogelijk tevoren kennis zou gegeven worden van vragen, welke in de richting van den rijksdag zouden gesteld worden. Daardoor zou de beantwoording zeer vergemakkelijkt worden.

Kühlmann vervolgde: Thans nu wij, — ik kan dat na rijpe overweging zeggen, — waarschijnlijk in het laatste jaar van dezen ongekenden volkerenstrijd zijn ingtreden, willen wij, wat mijn ressort aangaat, dit jaar ingaan met den vasten wil om vol te houden tot het goede eind. De hand vast aan het roer, en met vertrouwen op ons ongeëvenaard leger, zijn groote leiders op onze jonge maar prachtige vloot, vertrouwend op den goeden genius van het Duitsche volk hoop ik ook, dat wij, voorzoover wij daartoe kunnen bijdragen, uit den nood van dezen tijd zullen komen met een eervollen, versterkten vrede, welke de Duitsche toekomst verzekert.

De hoofdcommissie van den Rijksdag.

De hoofdcommissie van den rijksdag heeft later de beraadslagingen over de buitenlandsche politiek voortgezet in tegenwoordigheid van den rijkskanselier en verscheidene staatssecretarissen.

De staatssecretaris van buitenlandsche zaken gaf een algemeen overzicht van de wijze waarop hij de zaken van zijn departement denkt te leiden.

De vertegenwoordiger van de nationaal-liberalen verklaarde met voldoening en vreugde de woorden te vernemen van „vermoedelijk het laatste oorlogsjaar."

De spreker der vooruitstrevenden nam met voldoening kennis van de wending van den staatssecretaris. Hij verwierp een politiek, welke slechts op macht gebaseerd is; zij moet op macht en recht gegrondvest zijn. Alleen door een vertrouwd rechtssysteem zal de wereld een blijvenden vrede krijgen. De regeering moet de grondbeginselen vaststellen, volgens welke regeering en parlement de kwesties der buitenlandsche politiek door vruchtbare samenwerking oplossen.

De sociaal-democratische woordvoerder verklaarde: De vijandelijke staatslieden doen alle moeite om den oorlog in den winter van 1918 te laten voortduren. De volkeren willen dat niet.

Het besluit van den rijksdag, wat betreft een vrede door overeenkomst, blijkt de verwachte uitwerking te hebben.

Spreker verklaarde, dat het niet bij hem, noch bij zijn vrienden opkwam te verlangen dat de onder zeeërsoorlog verzwakt zou worden Zoolang de vijanden weigerden vrede te sluiten, moesten zij onder militairen druk gehouden worden. Het vredesverdrag kan geen diplomaten-verdrag zijn, maar het moet waarborgen bieden voor een blijvenden vrede.

Bekendmaking

De verkoop van zilveren gouden en juweelen voorwerpen, beleend ter Spaar- en Beleenbank van 1 Maart 1916 t/m 31 Augustus 1916 onder No. **5455 P** t/m **4907 R** zal plaats hebben op Donderdag 25 October 1917 a.s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 20 October 1917.

De Voorzitter,
C. S. Gorsira.

6

HAVEN-NIEUWS

VAN 13 OCT. — 27 OCT.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Caracas	H Hichborn	17 Oct	La Guayra	17 Oct	New-York
Merida	A Johanson	17 „	Maracaibo	18 „	Maracaibo
Maracaibo	P W Johnson	20 „	New York	20 „	Maracaibo
Pr d Nederlden	N de Boer	13 Oct	New York	15 Oct	Paramaribo
Nickerie	R Nijboer	14 „	Trinidad	15 „	New York
Merida	A Johanson	22 „	Maracaibo	22 „	La Guayra
Merida	A Johanson	24 „	La Guayra	25 „	Maracaibo
Philadelphia	E W Goodman	24 „	New York	25 „	La Guayra
Maracaibo	P W Johnson	25 „	Maracaibo	25 „	New York
Don Alberto	Arvelo	8 Oct	Maracaibo	? Oct	Maracaibo
Lisefyord	Olson	6 „	Misisipi	13 „	Cartagena
Antonio Lopez	Autich	16 „	Colon	16 „	Barcelona
Senator	H Jacobsen	14 „	New PortNews	16 „	Colon
Samson	Bul	14 „	Misisipi	? „	Maracaibc
Janvold	Meyer	15 „	Tucacas	16 „	New York

Schoeners	Aankomst	van	Schoeners	Vertrek	naar
Virginia	13 Oct	VeladeCoro	*Felicidad V*	18 Oct	Maracaibo
Providencia	13 „	VeladeCoro	*Carm Josefa*	13 ,	Pto Cabello
Nereida H	14 „	Pto Cabello	*Vesta H*	13 „	Bonaire
Lady H	14 „	Aruba	*Rita Otilia*	13 „	Vela de Coro
Amistad V	14 „	CuidadBolv	*Republica*	14 „	Bonaire
Graciosa V	15 „	Maracaibo	*La Providencia*	15 „	Vela de Coro
Meteor H	16 „	Maracaibo	*Nereida*	16 „	PtoCabello
Vesta H	17 „	Bonaire	*Abcona H*	16 „	Barbados
Themis V	17 „	Velade Coro	*Maracaibo*	17 „	La Costa
Alberta	18 „	Tucacas	*Lady*	18 „	Aruba
Silvide	18 „	Pto Cabello	*Graciosa*	17 „	Maracaibo
20 de Julio	19 „	Aruba	*2o Maria*	19 „	P Colombia
			Alberta	18 „	LaVela deCoro